

Räkna vi emellertid med det nämnda, enkla men radikalt omgrupperande kryptografiska konstgreppet, få vi följande chifferlösning, som avslöjar den verkliga alfabetuppställningen:

1. $\cap$	2. $\triangleright$	3. f	4. R	5. $<$	6. $\times$	7. $\triangleright$	8. H
<i>u</i>	<i>þ (th)</i>	<i>a</i>	<i>r</i>	<i>k</i>	<i>g</i>	<i>w</i>	<i>h</i>
9. t	10. $ $	11. G	12. J	13. Z	14. Y	15. S	16. t
<i>n</i>	<i>i</i>	<i>j</i>	<i>(z?)</i>	<i>p</i>	<i>R</i>	<i>s</i>	<i>t</i>
17. B	18. M	19. P	20. t	21. $\diamond$	22. $\diamond$	23. X	24. Y
<i>b</i>	<i>e</i>	<i>m</i>	<i>l</i>	<i>q (ug)</i>	<i>o</i>	<i>d</i>	<i>f</i>

Denna omgruppering av runradstecknen kan vid första ögonkastet synas vara en alltför djärv åtgärd. Den saknar emellertid ingalunda motstycken inom magien och — vad som är ännu viktigare — just inom runtekniken. Vårt vanliga kortspel har (för att nämna ett närliggande exempel) haft och har ännu förbindelse med magi och spådomskonst. Här räknas emellertid i regeln »äppet», som till det yttre är en bild av talet 1, såsom det högsta bland de 13 korten i en serie: det kort, som kallas »tvåan», är faktiskt det lägsta vid normalt spel. På samma sätt förhåller det sig med runorna Y och $\cap$ enligt min runradstydnig: Y betecknar det högsta och $\cap$ det lägsta. I den nordiska chifferskrift, som i kryptografiskt syfte praktiserats av den hedna tidens runmän, se vi samma princip tillämpad: den sista »ätten» (rungruppen) betecknades som den första och den första som den sista. En ännu närmare motsvarighet visar ett bl. a. på Rökstenen använt chiffersystem. Här ha runor ristats på så vis, att det tecken, som i futharkföljden gick omedelbart före det verkliga avsedda tecknet, i dess ställe inristats. Bokstavsföljden *airfb* står t. ex. för *sakum* o. s. v. Det är här visserligen fråga om den yngre, av 16 tecken bestående runraden, men principen är densamma (*a* av äldre *j* stod i denna runrad före *s*, de åtskiljande tre tecknen ha bortfallit eller flyttats, *b* stod före *m*). Vi veta även, att detta är ett mycket gammalt